

Az Úr Lelke Üzen”

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója

2025. XXVII. évfolyam 2. szám

Feltámadás- Mennybemenetel- Pünkösöd

Ha szerettek engem, tartsátok meg parancsaimat – mondja az Úr. Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké! (Jn 14,15-16)

Hittanverseny résztvevői 2025.05.24 (részletek a 25. oldalon)

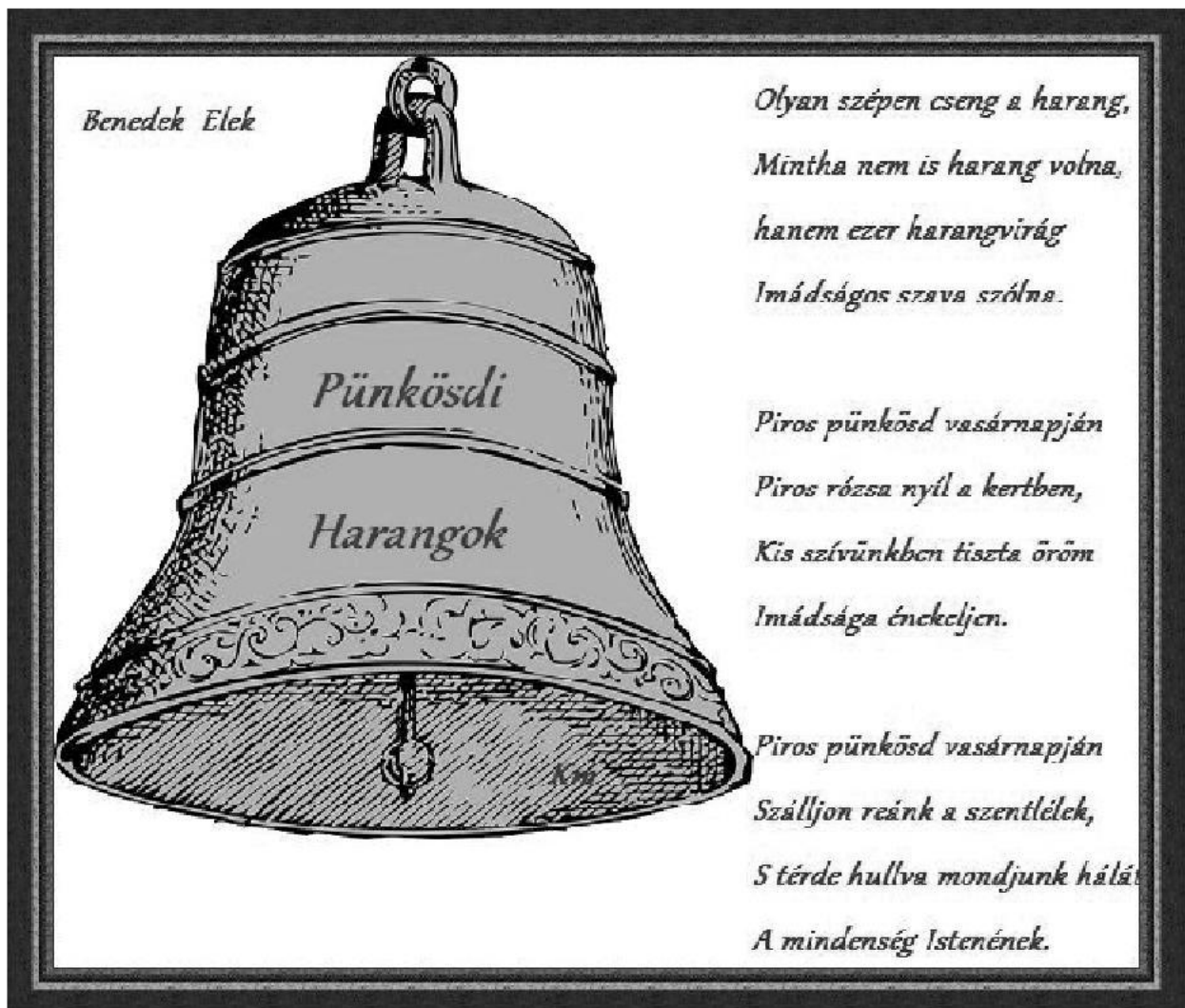
Kedves Testvérek!

Pünkösdkor a húsvét utáni 7. vasárnapon és hétfőn a Szentlélek kiadását ünnepeljük. A Szentlélek az Atya és a Fiú kölcsönös szeretetének a kiadása. A Szentlélek, ezen a napon áradt ki Jézus tanítványaira, az apostolokra, és ezzel a napot új tartalommal töltötte meg nekünk, keresztények számára. Az Apcs. 2,1-4- ben az alábbiakat olvashatjuk.

„Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.“

Segíts Uram, hogy a lélek segítségével békességet, szeretetet vigyünk az emberek közé. Legyünk élő kapcsolatban a Szentlélekkel. Ő segít minket abban, hogy megismerjük Krisztus igazságát, hirdessük evangéliumát és tanúságot tegyünk róla. Kívánok áldott együtt ünneplést, Szentlélek hívást és várását.

Norbi atya

Lábmosás szertartásáról

„Fölkelt hát a vacsora mellől, letette felső ruháját, fogott egy vászonkendőt és a derekára kötötte. Azután

vizet öntött egy mosdótálba, és mosni kezdte tanítványainak a lábát, majd a derekára kötött kendővel meg is törölte. Amikor Simon Péterhez ért, az így szólt: „Uram, te akarsz megmosni az én lábamat?” Jézus így felelt: „Most még nem érted, mit teszek, de később majd megérted”. De Péter tiltakozott: „Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha.” Jézus azt felelte: „Ha nem moslak meg, nem lesz semmi közöd hozzám”. Erre Péter így szólt: „Uram, akkor ne csak a lábamat, hanem a fejemet és a kezemet is!” Jézus azonban kijelentette: „Aki megmosdott, annak csak a lábát kell megmosni, és egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Miután megmosta lábukat, fölvette felső ruháját, újra asztalhoz ült, és így szólt hozzájuk: „Megértettétek-e, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól teszitek, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábaitokat, nektek is meg

kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.” **Jn 13,1-15**

Az ókori Közel-Keleten a lábmosás a vendégszeretet elengedhetetlen része volt, ám a keresztényeknél már az 1. századtól liturgikus gesztussá magasztosult. A korai egyházatyák – Szent Pál (1Tim 5,10), Tertullianus és Szent Ágoston – a gyakorlatot, mint a közösségi szeretet jelét említik, sőt Tertullianus tanúsítja, hogy az Eucharisztia előtt rendszeresen sor került rá.

A 7. századi hispán liturgia már külön szertartásként iktatta be Nagycsütörtökön. A kora-középkorban a püspök vagy apát 12 szegényt vagy szerzetest szolgált ki, hangsúlyozva Krisztus és az apostolok számszimbolikáját.

Európában a világi uralkodók is átvették az alázat jeleként. Az angol királyok Maundy-csütörtökön koldusok lábát mosták, majd alamizsnát osztottak; a rituális lábmosás azonban 1754-ben megszűnt, s helyét a máig élő „Royal Maundy money” adományozása vette át.

A bizánci liturgiában a püspök (vagy pátriárka) a székesegyházban végzi a mosdást. Az Orosz Ortodox Egyház – s részben a diaszpóra – máig őrzi a gyakorlatot, bár egyes szerzők szerint a 20–21. században ritkábbá vált a hosszadalmas, munkaszünetet nem kímélő szertartása.

A legtöbb magas kegyességi protestáns felekezet (lutheránus, református, anglikán) a 16. század után fakultatív jelképes aktussá redukálta, vagy el is hagyta. A radikális reformáció egyes irányzatai viszont „ordinance”-ként (elrendelt)– az Úrvacsora kiegészítéseként – tartják; a lábmosást a gyülekezeti egység látható pecsétjének tekinti.

- Trienti zsinat után, 1955-ig a lábmosás nem volt része a szentmise rendjének, hanem külön, a zsolozsma után végezték.
- II. Vatikáni zsinat (1963–65): a Missale Romanum 1970-es kiadása már az Utolsó Vacsora miséjébe integrálta.
- Ferenc pápa reformjai: 2016-ban módosította a római misekönyv rubrikáit, megnyitva a részvételt „Isten egész népe” – nők, fiatalok, nem keresztények – előtt. A gesztust 2013 óta rendre perifériákon (menekülttábor, kórház, börtön) végzi; 2024-ben női fogvatartottak lábát mosta a római Rebibbia fegyházban. A latin rítusú egyházmegyékben Nagycsütörtök esti miséjében a főpásztor vagy plébános 12 hívő lábát mossa meg; a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia szerint a Jn 13,1-15 perikópa (jelentése, körbevágni, kivágni. A szentmise olvasmányainak /szentlecke, evangélium/ a 16. század óta használatos neve,) a rítus örök érvényű példázata a szeretetszolgálatra.

Más vallásokban a láb (vagy a teljes test) rituális tisztítása elő imádság előfeltétele (zsidó mikve-mosdó, iszlám wudú), ám a kölcsönös lábmosás (egymás szolgálata) sajátosan keresztény üzenet.

A lábmosás szertartása nem egységes megítélést tükröz:

- Guruk vagy buddhista lámák lábának megmosása inkább hódolati gesztus, mint testvéri reciprocitás.
- Esztétikai/érzelmi – A modern városi ember számára a mezítláb és a testközelség taszító; a „Foot-washing is gross” típusú reflexiók a rítus pszichés határát feszeget.
- Gender-kérdés – A nők kizárása (majd késői befogadása) jól mutatja, hogyan tükrözi a liturgia az egyházi hatalmi viszonyokat; a 2016-os reformot sokan üdvözölték, mások szerint pusztán „szimbolikus engedményt” jelent.
- Performatív alázat vs. intézményes hierarchia – A kritikusok rámutatnak a látszólagos paradoxonra: ugyanaz a püspök mossa meg a hívek lábát, akihez később (kánonjogi értelemben) alá-fölé rendeltségi viszony társul.
- Jogi-liturgikus dimenzió – A Codex Iuris Canonici nem írja elő kötelezően a lábmosást; a püspöki konferenciák területi irányelvei szabályozzák a résztvevők körét, így a gyakorlat jelentős lokális varianciát mutat.

A lábmosás évszázadokon átívelő története a bibliai vendégszeretetből indult, a kolostorok és királyi udvarok pompás ceremóniáját is megjárta, majd a 20–21. században újra a perifériák és a társadalom peremén élők felé fordult. A rítus egyszerre hordoz:

1. *teológiai üzenetet* – a kereszthalálra vezető alázat előképe;
2. *közösségépítő funkciót* – testvéri egyenlőséget teremt;
3. *kritikai tükröt* – rámutat az egyházi és társadalmi hierarchia feszültségeire.

A kortárs liturgikus és szociológiai diskurzus arra ösztönöz, hogy a szertartás ne pusztán performansz, (előadás és teljesítmény) hanem valódi diakóniai impulzus legyen: a megmosott (vagy meg nem mosott) láb emlékeztessen arra, hogy „aki első akar lenni, legyen mindenkinek szolgája.” Lejegyezte:

Dr Makkos Nándor

A feltámadás csendje

Az alábbiakban Lukács László SchP *A feltámadás csendje* című írását adjuk közre. A nemzeti vagy akár a vallási „jeles napokhoz” képest a húsvét a keresztények belügyének látszik. Az nem először, nem is utoljára fordult elő, hogy valakit „likvidálnak”, hogy így tevékenységét elfojtsák. Az is gyakran megesett, hogy a megöltnek személye, műve sokaknak vonzó példa maradt a halála után is, és mozgalmát követői aztán diadalra vitték. Jézusnak azonban nem csak az „ügye” folytatódik. Halálával földi-biológiai élete megszűnt.

Rajta is, mint minden élőlényen, beteljesült a meghalás törvénye. Ez után (vagy ebben) azonban valami teljesen új kezdődik el. Kilép a térnek és az időnek korlátaiból, a megismerhető kozmoszból, de átlép egy másik „világba”, amelyik elevenebb és valóságosabb az egész mindenségnél. „Ügye” nem azért maradt fenn,

mert akadtak lelkes tanítványai, hanem mert ő maga élőknek bizonyult: nemcsak azoknak, akik közvetlenül halála után megtapasztalhatták élő jelenlétét, hanem a történelem minden nemzedéke számára.

Tanítványai megtapasztalták, hogy él, valóságosan, bár egészen másként, mint eddig: új és másféle élete végtelenül tágasabb és valóságosabb minden emberi életnél. E tapasztalásban új horizontok nyíltak meg előttük. A Másként Élőn keresztül bepillanthattak abba a világba, amelyről eddig legfölbjebb sejtésük lehetett, abba, amelyről Jézus annyi hasonlatban beszélt, abba, amelyben az élet végtelen tágassá és intenzívvé válik, nemcsak tartamában, hanem tartalmában is. Az Atya és a Fiú izzó és véget nem érő boldog szeretetközössége ez a Lélekben. Jézus földi létformája véget ért: nem lehetett többé látni, kezét fogni vele, ruháját érinteni, összenézni vele, emberi hangját hallgatni. A fizikai együttlét örömét azonban – bőséges kárpótlásként – pótolta a benső, személyes jelenlét ajándéka. Ez a jelenlét az, amelyben bárki megbizonyosodhat arról, hogy él, s hogy mostani élete: az örök szeretet mindnyájunkat – az egész emberiséget – hazaváró isteni közössége.

Pilinszky János szerint „egyedül itt, a szeretet csendjében, »sötétjében« tapasztalhatja meg ki-ki közülünk a feltámadás fokozhatatlan intimitását, mivel ez a feltámadás végzetlenül csendes, s akár a tanítványokra az első húsvét hajnalán, azóta is szinte észrevétlenül köszönt ránk. Csendesen, mivel isteni, és észrevétlenül, mivel mindennél hatalmasabb.”

Maroknyi csapat víziója mindez, amely, ha megtörtént is, csupán kevesek néhány kiváltságos pillanata? Vagy valóban az egész emberi történelem meghatározó eseményének vagyunk tanúi? A feltámadt Jézus köztünk él: a történelem végéig, mindaddig, amíg e jelenlét teljessé nem válik az ember végső feltámadásában. Forrás: *Vigilia*, 2006. április, 241./Vigila szerkesztőség Facebook-oldala, Fotó: Wikimedia Commons (Az isztambuli Chora-templom freskója a XIV. századból) Magyar Kurír

Ételszentelés

Sok helyen hagyomány a húsvéti asztalra kerülő ételek szentelése. Nagyszombatra a mi egyházközségünkben is a plébános atya meghirdette az ételszentelést, az ételáldást. Nagy öröm volt látni, hogy megtelt az asztal illatos kalácsok, sütemények batyuba kötött sonkát és főtt tojást rejtő tálcával és kosarakkal. A szentmise végén a hívek is részesültek a megszentelt finomságokból. Ez a szép hagyomány is jelzi a Húsvét megújuló erejét. A tavaszvárás és betegségek távoltartásának fontosságát.

Dulné F Zsuzsanna

Ferenc pápa hazaköltözött az Atyai házba

Őeminenciája, Farrell bíboros úr fájdalommal jelentette be Ferenc pápa halálát, a következő szavakkal: „Kedves testvéreim, mély fájdalommal kell bejelentenem a Szentatya, Ferenc pápa halálát. 2025. április 21-én, húsvéthétfőn, 7 óra 35 perckor Ferenc, Róma püspöke visszatért az Atya házába. Egész életét az Úr és ő Egyháza szolgálatának szentelte.

Arra tanított minket, hogy hűséggel, bátorsággal és egyetemes szeretettel éljük meg az evangélium értékeit, különösen a legszegényebb és a leginkább peremre szorult emberek javára. Mérhetetlen hálával, amiért példát mutatott arról, mit jelent az Úr Jézus igaz tanítványának lenni, Ferenc pápa lelkét a Szentháromságos Egy Isten végtelen irgalmas szeretetébe ajánljuk.”

Jorge Mario Bergoglio 1936. december 17-én született Buenos Airesben. Szülei az olaszországi Piemont tartományból vándoroltak ki Argentína fővárosába. Egy vegyipari technikumban szerzett érettségét követően 1958-ban lépett be a szemináriumba, és ekkor kezdte meg noviciátusát a jezsuitáknál. 1969-ben szentelték pappá, majd 1973-ban az argentin jezsuita provincia előljárójává választották.

1992-ben szentelték püspökké. 1998. február 28-án Szent II. János Pál pápa Buenos Aires érsekévé és Argentína primásává nevezte ki. A 2001. február 21-én tartott konzisztóriumon a lengyel pápa bíborossá kreálta. 2005-től pápává választásáig az Argentin Katolikus Püspöki Konferencia elnöke volt.

2013. március 13-án, XVI. Benedek pápa lemondását követően, a bíborosok testületének döntése értelmében a Katolikus Egyház 266. pápája lett. Szent Péter utódként a Ferenc nevet választotta. Ferenc pápa trónra kerülésének első pillanatától kezdve értésünkre adta, mik lesznek pontifikátusának kulcsszavai: béke, közelség, szegénység, peremterületek.

Elődei hagyományát folytatva nem maradt a Vatikán falain belül, szívesen utazott. Első útja Lampedusa szigetére vezetett, de ott volt a Rio de Janiero-i ifjúsági világnapon is. XVI. Benedek emeritus pápával a megválasztása után többször találkozott. Gyakran töltöttek időt együtt, és ezt a szokásukat egészen a leköszönt pápa haláláig megtartották.

A következő évben Ferenc pápa a megbékélés és a párbeszéd üzenetével a Szentföldre és Törökországba utazott. Ebben az évben beszédet intézett az európai vezetőkhez, felhívta a

figyelmüket arra, hogy a haszon helyett az emberi méltóságot tekintsek magasabb rendű értéknek. Tíz évvel ezelőtt, 2015-ben írta meg a *Laudato si'* enciklikát, amelyben felhívta minden jó szándékú ember figyelmét a „közös otthon” gondozására és a legkiszolgáltatottabbak védelmére, akik számára biztosítani kell „otthont, munkát, földet”. Ferenc pápa 2015 szeptemberében Kubába majd New Yorkba látogatott, ahol a Ground Zero emlékműnél imádkozott és az ENSZ székházában is beszédet mondott.

2016-ban meghirdette az irgalmasság rendkívüli szentévet. A Szentatya kezdeményezésére 2017-ben először rendezték meg a szegények világnapját. Ferenc pápa számára a szegények jelentették az „útlevelet a Paradicsomba”. Ebben az évben elutazott Egyiptomba, és eljutott a távoli Mianmarba, hogy osztozzon a rohingja nép fájdalmában.

2018-ban szinódust tartottak a fiatalokról, a fiatalokkal közösen. Ugyanebben az évben történelmi megállapodás született a Vatikán és Kína között a püspökök kinevezésével kapcsolatban.

2019-ben Ferenc pápa és Ahmad et-Tajjeb főimám történelmi nyilatkozatot írt alá Abu-Dzabiban, amelyben elítélték a terrorizmust és az erőszakot. Ugyanebben az évben történt, hogy Ferenc pápa a pánamazóniai régió megmentésének szentelt püspöki szinódust rendelt el. A Szentatya további intézkedéseivel megszilárdította az Egyház tisztulási és megújulási folyamatát a bántalmazott kiskorúak védelme érdekében.

2020-ban kitört a koronavírus-járvány, amikor a Szentatya imában, szavakban és gesztusokban folyamatosan érezte a világhoz való közelségét. A következő évben Ferenc pápa a béke zarándokaként látogatást tett a Földközi-tenger medencéjében, ahol meglátása szerint az emberiséget a „civilizáció hajótörése” fenyegeti.

2022 februárjától Ferenc pápa rendszeresen felhívást tett a békére az orosz–ukrán háború kapcsán, és folytatta az igazság, a megbékélés és a párbeszéd érdekében tett lépéseit a kanadai, kazahsztáni, bahreini, majd afrikai útjaival. 2023-ban a magyarországi apostoli látogatását követően történelmi utazást tett Belső-Ázsiában, Mongóliában.

2024-ben tette meg leghosszabb apostoli útját. A tizenkét nap alatt Indonéziába, Pápua Új-Guineába, Kelet-Timorba és Szingapúrba látogatott el. Az év karácsonyán pedig megnyitotta a 2025. évi rendes szentévet. A Szentatya az elmúlt években betegségekkel küzdött, amelyeket méltósággal viselt.” Forrás: A Szentszéki Sajtóközpont által kiadott tájékoztatás.

Az új pápa XIV. Leó, Robert Francis Prevost

Robert Francis Prevost OSA Ágoston-rendi szerzetest, amerikai bíborost és a Püspöki Dikasztérium korábbi prefektusát, május 8-án választották meg Róma 267. püspökének, Szent Péter utódának.

Az új pápa, Robert Francis Prevost, aki a XIV. Leó nevet választotta, 1955. szeptember 14-én született az

Amerikai Egyesült Államokban, Illinois államban, Chicagóban. Édesapja, Louis Marius Prevost francia és olasz, míg édesanyja, Mildred Martínez spanyol származású volt. Két testvére van, Louis Martin és John Joseph.

Gyermekkorát az Amerikai Egyesült Államokban töltötte, ahol előbb az ágostonosok küsszemináriumában tanult, majd a pennsylvaniai Villanova Egyetemen, ahol 1977-ben matematikából szerzett diplomát, sőt filozófiai tanulmányokat is folytatott. Ugyanezen év szeptember 1-jén belépett a noviciátusba a Szent Ágoston-rend Saint Louis-i Jótanács Anyja tartományában, és 1978. szeptember 2-án letette az első fogadalmat; 1981. augusztus 29-én pedig az örökfogadalmat.

Ezután tanulmányait a chicagói Catholic Theological Union egyetemen folytatta, ahol teológiából diplomát szerzett. 27 évesen előljárói Rómába küldték, hogy kánonjogot tanuljon az Aquinói Szent Tamás Pápai Egyetemen (Angelicum). Rómában, 1982. június 19-én a Szent Mónika ágostonos kollégiumban Jean Jadot püspök – aki akkor a Nem Keresztények Titkársága (ma Vallásközi Párbeszéd Dikasztériuma) alelnöke volt – pappá szentelte.

1984-ben licenciátust szerzett, majd 1985–86-ban Peruban, a chulucanasi misszióban (Piura tartomány) szolgált. 1987-ben megvédte doktori disszertációját *A helyi perjel szerepe a Szent Ágoston-rendben* címmel. Ugyanebben az évben kinevezték az Olympia Fields-i (Illinois állam, USA) Jótanács Anyja ágostonos tartomány hivatásokért felelős és missziós igazgatójává.

1988-ban Peruba, a trujillói misszióba küldték, hogy a chulucanasi, az iquitosi és apurímaci ágostonos vikariátusban a rendi jelöltek közös képzését vezesse. Tizenegy éven át több fontos tisztséget töltött be: 1988–92-ig a közösség perjele, 1988–98-ig a formációért felelős igazgató, valamint 1992 és 1998 között a már fogadalmat tett testvérek tanára volt. Emellett a trujillói érsekségben 1989–98-ig bírói helynökként tevékenykedett, valamint a San Carlos és San Marcelo nagyszemináriumban tanított kánonjogot, patrisztikát

és erkölcsant. Egyidejűleg a város szegények lakta peremén lévő Miasszonyunk, az Egyház Anyja filiálé lelkipásztori gondozásával is megbízták, amely később Szent Rita titulussal vált önálló plébániává, 1988–99-ig szolgált itt, valamint 1992-től 1999-ig a monserrati Miasszonyunk-plébánia adminisztrátora is volt.

1999-ben kinevezték a chicagói Jótanács Anyja tartomány perjelévé, majd két és fél évvel később a rend általános káptalanján rendtársai őt választották meg a rend generális perjelévé, és 2007-ben egy második mandátumra is megerősítették tisztségében.

2013 októberében visszatért Chicagóba, és a Szent Ágoston-kolostorban a formáció igazgatójaként, illetve első tanácsosként és tartományi helynökként szolgált egészen 2014. november 3-ig, amikor Ferenc pápa kinevezte a perui chiclayói egyházmegye apostoli kormányzójává és szufári címzetes püspökké. November 7-én kezdte meg szolgálatát az egyházmegyében, ahol James Patrick Green apostoli nuncius fogadta, majd kicsivel több mint egy hónappal később, december 12-én, Guadalupei Boldogságos Szűz Mária ünnepén a Santa Maria-székesegyházban püspökké szentelték.

Püspöki mottója: „In Illo uno unum” („Őbenne, az egyetlenben egy”), amelyet Szent Ágoston egy prédikációjában, a 127. zsoltár magyarázatában fogalmazott meg, hogy megértesse: „bár mi, keresztények, sokan vagyunk, az egyetlen Krisztusban egyek vagyunk”.

Ferenc pápa 2015. szeptember 26-án Chiclayo püspökévé nevezte ki, 2018 márciusában pedig a perui püspöki konferencia második alelnökévé választották, amelyen belül a gazdasági tanács tagja és a kulturális és oktatási bizottság elnöke is lett. Ferenc pápa 2019-ben a Klérus Kongregációja tagjává, majd a következő évben a Püspöki Kongregáció tagjává nevezte ki. 2020. április 15-én kinevezte a callaói egyházmegye apostoli kormányzójává.

2023. január 30-án a pápa Rómába hívta, és kinevezte a Püspöki Dikasztérium prefektusává, valamint a Latin-amerikai Pápai Bizottság elnökének, és érseki rangra emelte. Ugyanezen év szeptember 30-i konzisztóriumán bíborossá kreálta, és a Szent Mónika-diakóniát adományozta neki; 2024. január 28-án vette azt hivatalosan birtokba. Mint a Püspöki Dikasztérium prefektusa, részt vett Ferenc pápa legutóbbi apostoli útjain, valamint a Püspöki Szinódus XVI. Rendes Közgyűlése első és második ülészakán, amelyeket Rómában tartottak: az elsőt 2023. október 4–29. között, a másodikat 2024. október 2–27. között.

Mindeközben, 2023. október 4-én Ferenc pápa a következő dikasztériumok és bizottság tagjai közé emelte: Evangelizáció Dikasztériuma (az első evangelizációért és az új részegyházakkal foglalkozó részleg); Hittani Dikasztérium; Keleti Egyházak Dikasztériuma; Klérus Dikasztériuma; Megszentelt Élet Intézményeinek és Apostoli Élet Társaságainak Dikasztériuma; Kultúra és Nevelés Dikasztériuma; Törvényszövegek Dikasztériuma; Vatikánváros Államának Pápai Bizottsága.

2025. február 6-án Ferenc pápa a bíboros püspökök rendjébe emelte, és megkapta az albanói szuburbikárius egyházmegyét. (A szuburbikárius egyházmegyék a római püspöki kollégium különleges részei, és hagyományosan a legmagasabb rangú bíborosok kapják ezeket a címeket – *a szerk.*)

Három nappal később, február 9-én a Szent Péter téren – Ferenc pápa elnökletével – szentmisét mutatott be a fegyveres erők, a rendőrség és a biztonsági erők jubileuma alkalmából, amely a szentév második nagy eseménye volt. Miközben elődje, Ferenc pápa utolsó alkalommal kórházban tartózkodott a Gemelli-klinikán, Robert Prevost március 3-án a Szent Péter téren rózsafüzér imádságot vezetett a pápa egészségéért. Forrás: Vatican News olasz nyelvű szerkesztősége, Fotó: Vatican News, Hollósi Judit/Magyar Kurír

Erdő Péter bíboros: Egy eredeti, bátor és harmóniára törekvő pápát kaptunk

Erdő Péter bíboros a konklávét követően visszatért a Pápai Magyar Intézetbe, és elsőként a Kardinális YouTube-csatorna munkatársainak nyilatkozott a mindössze 24 órára rövidült szavazás során megválasztott XIV. Leo pápáról. Az egyházfő személyében – aki ágostonrendi szerzetesként, volt misszionáriusként és a rend generálisaként széleskörű nemzetközi tapasztalattal rendelkezik – a Katolikus Egyház új lendületet nyerhet, hangsúlyozta a bíboros. Erdő Péter rámutatott, hogy önmagában a konklávé feladata a legfőbb pástor kiválasztása, de a 24 órán belüli szavazás mindenképp pozitív jel: „Egy ilyen rövid konklávé automatikusan a helyzet erejénél fogva mutatja, hogy a legtávolabbi országokat képviselő bíborosok is hasonlóan gondolkodnak”.

Ez a konszenzus erőt ad az egyház missziójához, és megnyugvást a világ számára. A megválasztott egyházfő amerikai állampolgárként született, de Ágoston-rendi generálisként, majd Peruban egyházmegyei püspökként is szolgált. Rómában doktorált teológiából és egyházjogból, pályafutása során missziót vezetett Dél-Amerikában, később kúriális bíborosként dolgozott. Mindezek a tapasztalatok – hangsúlyozta Erdő bíboros – „egyfajta nemzetközi és egyházmegyei kettősséget” adnak személyének, amely erősítheti az egyház globális küldetését.

A bíboros elmesélte, hogy XIV. Leo pápa az első áldást a Szent Péter-bazilika erkélyéről adta, vörös mozzettóban és stólában, visszatérve a tradicionális pápai viselethez. Ez a gesztus – Erdő szerint – „a liturgikus hitelesség és a néppel való együtt ünneplés formája”. A Szixtus-kápolnában bemutatott novus ordo szentmise pedig azt mutatta, hogy az új pápa képes ötvözni a hagyományos és a mai formákat, miközben a liturgiát az egyházi élet központi élményének tekinti.

XIV. Leo névválasztását a XIII. Leó pápához fűződő tisztelet indokolta: az ő pápasága idején a társadalmi problémákra – a munka és az emberi méltóság kérdéseire – a hit alapján reagált, és számos enciklikát adott ki korforduló menedékében. Az új pápa már első beszédeiben a krisztocentrikus békéről és a munka méltóságáról szólt, figyelmeztetve a mesterséges intelligencia átalakuló hatásaira. „Az emberi méltóság és a munka kapcsolata korunk egyik nagy kérdése” – emelte ki a bíboros.

A magyar bíboros felidézte, hogy két éve, amikor még Ferenc pápával Budapesten találkozott Prevost bíboros – a mostani pápa – oldalán, baráti, jogi és egyházi kérdésekről beszélgettek. Bár az akkori találkozás inkább ismerkedő volt, a bíboros akkor is érezte az új pápa „fiatalos lendületét és nyitottságát”, amely most a katolikus egyház hajóját hosszú időre vezető erőforrás lehet.

A konzisztórium után Erdő Péter bíboros arról biztosította a magyarországi katolikusokat: „Egy eredeti, bátor és harmóniára törekvő pápát kaptunk.” Arra kérte a híveket, imádkozzanak azért, hogy mindig megtalálja a helyes irányt, és hogy XIV. Leo személyében az egyház folytathassa küldetését a világ békéjéért és a munka emberi méltóságáért., Szerző: Harasztovics Arnold, XIV. Leo pápa életrajza

Amikor egy magyar közel került a pápai trónhoz – Bakócz Tamás és az 1513-as konkláv

Az alábbiakban Tóth Tamás egyháztörténész írását olvashatják Bakócz Tamás egykori esztergomi érsekről, az 1513-as konkláv történetének érdekességeiről, annak fontos magyar vonatkozásáról.

Az esztergomi Szent Adalbert Központ egyik termét Jeges Ernő festménye, a *Bakócz Tamás bevonulása Rómába* díszíti. A monumentális alkotás annak a híres események állít emléket, amikor Bakócz Tamás esztergomi érsek igazi reneszánsz főúrként mint az Egyház hercege (bíborosa) az 1513-as konklávét megelőzően bevonult az

Örök Városba.

Ki volt Bakócz Tamás? A kivételes tehetségű, nem nemes származású főpap a Szatmár vármegyei Erdőd településen látta meg a napvilágot, valószínűleg 1442-ben. A Bakócz család Tamásnak, illetve a szintén papi pályára lépett bátyjának (más források szerint nagybátyjának) köszönhetően emelkedett

fel I. Mátyás magyar király (1458–1490, cseh király 1469-től, Ausztria főhercege 1486-tól) idejében. A származási helyre utaló erdődi előbb előnév, aztán családnév lett – ők ma Magyarország egyik legrégebb grófi családja, akiknek címerében ott szerepel a kerék, ami egyes értelmezések szerint az apa ke-

rekgyártó mesterségére utal. Külön érdekesség, hogy a Pálffy grófok címere és nemesi előneve (erdői) az Erdődyekkel való rokonságot mutat.

Bakócz Tamás az életrajzok szerint Szatmáron (Szatmárnémeti), a domonkosok ottani kolostori iskolájában kezdte tanulmányait, majd – prépost bátyja támogatásával – külföldön, minden bizonnyal Boroszlóban (Breslau, ma Wrocław), Krakóban, Páduában (Padova) és Ferrarában folytathatta azokat.

Kitűnő iskolázottsága, humanista műveltsége révén már ekkor magasan kiemelkedett társai közül.

Hazatérve Rangoni Gábor (Gabriele Rangone) obszerváns ferences szolgálatába állt, aki még Kapisztrán Szent Jánossal érkezett Magyarországra, így részese volt a nándorfehérvári diadalnak. Rangoni erdélyi (1472–1475), majd egri püspök (1475–1486), illetve 1477-től bíboros Mátyás király bizalmasának számított. Leginkább az udvarban tartózkodott, több éven át ő viselte a titkos kancellári tiszteletet. Az uralkodó Bakócz Tamásra az 1474-es sziléziai háború idején, Boroszló védelménél figyelte fel. Az ifjú a királyi kancelláriára került, és lassan emelkedni kezdett az állami és az egyházi ranglétrán. Mátyás király 1487-ben győri püspökké is megette.

Amikor Mátyás 1490-ben meghalt, Bakócz Tamás igen gyorsan alkalmazkodott az új körülményekhez: először ugyan Corvin János királlyá választását támogatta, de gyorsan átpártolt a másik aspiráns-hoz, a Jagelló-házi II. Ulászló cseh királyhoz (1471–1516).

Bakócz Tamás titokban összeadta Ulászlót az özvegy, gyermektelen Aragóniai Beatrix királynéval. Beatrix azt remélte, így királyné maradhat, ezért ő és hívei cserébe immár a cseh uralkodót támogatták a magyar trónért való küzdelemben. A házasságkötési szertartás azonban – ezt Beatrix nem tudta, nem tudhatta – csak színlelt esküvő volt, amelyben ráadásul az őket eskető Bakócz Tamás szándékosan formai hibát is ejtett. Ulászló pedig a továbbiakban kínosan ügyelt arra, hogy nehogy véletlenül kettesben maradjon újdonsült arájával, elkerülve annak látszatát is, hogy a házasságot – amelyet később érvénytelenítettek – elhálták volna. Beatrixet tehát lépre csalták, ellenben Ulászló király lett, Bakócz pedig cserébe megkapta a kancellári méltóságot – ha úgy tetszik, ő lett az ország „miniszterelnöke”. Emellett

1497-ben egri püspök, mely címet még ugyanabban az évben elcserélte Estei Hippolit bíborossal az esztergomi székért. Innentől ővé volt a legfőbb politikai hatalom mellett az ország első egyházi méltósága is.

Bíbort VI. Sándor (Rodrigo Borgia, 1492–1503) pápától nyert 1500-ban. Érseksége mellé a konstaninápolyi pátriárkai címmel már II. Gyula pápa (Giuliano della Rovere, 1503–1513) ruházta fel 1507-ben, amely őt a tiszteleti rangsorban a pápa után következő egyházi méltósággá tette. Bakócz Tamás országos és nemzetközi szinten is otthonosan mozgott. Jelenőségét és elismertségét jól mutatja, hogy a velencei követ jelentése szerint az érsek „saját hazájában pápa is, király is, egyszóval minden, ami csak lenni akar”.

Bakócz Tamás bíboros nem vett részt az 1503-as konklávékon (abban az évben kettő is volt), és 1512-ben is hivatalosan csak az V. Lateráni Zsinatra (1512–1517) indult az Örök Városba. A pápa azonban ekkor már betegeskedett.

Passuth László az *Aranyködben fáznak az istenek* című regényében így emlékezik meg arról, amikor a reneszánsz bíboros néhány héttel II. Gyula pápa 1513. február 21-én bekövetkezett halála előtt fejedelmi pompával bevonult Rómába: „Arany és ezüst vegyesen hullt a Ripetta köveire, amikor begördül-

tek a magyar útihintók, idegen köntösű, idegen szavú, idegen arcú vitézek ficánkoltatták csodálatos paripáikat.” Majd így folytatja Passuth: „Amikor a Porta [del Popolo] előtt várták az üdvözlő bíborosokat, a kerékgyártó fia végiglovagolt a szürkülő január végi reggelen kíséretének sorai előtt. Háromszáz magyar lovasa seregnek számított, negyven megrakott öszvér, takaróik a bíboros címerével: fél keréken fél szarvas kék mezőben.”

Maga Bakócz Tamás nem titkolta ambícióit. Arra is ígéretet tett, hogy megválasztása esetén hatalmas vagyona jelentős részét a török elleni védekezés megszervezésére fordítja.

Összesen 17 pápaválasztót kellett meggyőznie a kétharmados többség eléréséhez: a bíborosi kollégium harmincöt főből állott ugyan, de tízen nem tudtak részt venni a konklávéban. A pápaválasztáson 25 bíboros volt jelen, közülük tizenhárman itáliai származásúak, három spanyol, illetve egy-egy angol, francia, (mai fogalmakkal) svájci és a magyar Bakócz. Ha azt néznénk azonban, hogy ki hová volt kinevezve püspöknek, akkor egészen más lenne a kép: ha így számolnánk, akkor például Franciaország három, Anglia kettő kardinálist tudhat magáénak. Fontosabb volt azonban ezúttal egy másik felosztás, a II. Gyula által kreált „fiatalabb” (13) és a korábbi pontifexek által kinevezett „idősebb” (12) bíborosok közti különbségek.

A konklávé 1513. március 4-én vette kezdetét. A nyitó szentmisét maga Bakócz Tamás celebrálta a régi Szent Péter-bazilika Szent András-oltáránál. A vatikáni Apostoli Palotában az előzetes tanácskozások öt napig tartottak, majd március 8-án került sor az első szavazási fordulóra. Bakócz Tamás az első körben nyolc szavazatot szerzett, amely a második helyre volt elegendő, a valenciai származású Jaime Serra i Cau (Jaime Serra Borja) bíboros tizenhárom szavazatot kapott, de például Giovanni de' Medici csak egyet. Ekkor újabb tárgyalások kezdődtek. Az idősebb bíborosok megértették, hogy a valójában Medici bíborost támogató fiatalabb pápaválasztók nem fogják megváltoztatni döntésüket, így ők maguk is hozzájuk csatlakoztak.

A választás még aznap este eldőlt, bár a formális szavazásra csak másnap került sor: az ekkor 37 éves ifjú humanistát, a művészetek mecénását, a firenzei Giovanni de' Medicit pápává választották, aki a X. Leó nevet vette fel.

A bíbort 13 éves kora, 1489 óta viselte, és ő volt az utolsó pápa, aki megválasztásakor még pappá sem volt szentelve.

Bakócz Tamás vigaszdíjjal pápai legátus lett, és azt kapta feladatul, hogy törökellenes keresztes hadjáratot szervezzen. Bakóczot azonban, úgy tűnik, 1513-ban végleg elhagyta a politikai szerencséje: a balul sikerült szervezésből lett aztán az, amit a magyar történetírás Dózsa György-féle parasztfelkelésnek nevez.

Bakócz Tamás 1521-ben hunyt el. Emlékét egykori esztergomi sírhelye, a róla elnevezett kápolna őrzi, amely a török pusztítások következtében hazánk egyetlen épségben maradt reneszánsz épülete, amelyre méltán lehetünk büszkék.

S mi lett volna akkor, ha Bakócz Tamásból pápa lesz? Ezt nyilván nem tudjuk, de a történészek egyetértenek abban, hogy az Egyházban és a társadalomban akkor meglévő óriási feszültségek miatt a reformáció előbb-utóbb úgyis bekövetkezett volna.

Így legalább az 1517-ben megindult lutheri reformációt és az ezzel járó válságot és szakadást nem egy magyar Bakócz, hanem egy itáliai Medici pápasághoz köti a világ emlékezete.

Igaz azonban az is, hogy ugyancsak X. Leó idejében fejezte be Raffaello a Vatikánban a pápai palota stanzáinak a kifestését, amelyeknek ma is csodájára jár a világ...Fotó: Mudrák Attila Esztergom-Budapesti Főegyházmegeye, Magyar Kurír, NÉZŐPONT, 2025. május 1

Milyen magyar vonatkozása van Mária, a keresztények segítsége ünnepének?

A Katolikus Egyház május 24-én ünnepli Mária, a keresztények segítsége napját. Az ünnepnek magyar vonatkozása is van: május 24-e azoknak a magyar huszároknak állít emléket, akik kiszabadították Napóleon fogságából VII. Piusz pápát, és hazakísérték őt Rómába.

A francia forradalom nem csak Franciaország határain belül éreztette hatását a Katolikus Egyházzal szem-

ben: 1798-ban Berthier tábornok csapatai azzal a céllal érkeztek Rómába, hogy véget vessenek a pápaság hatalmának. Az idős és beteges VI. Piuszt fogságba vetették és Franciaországba hurcolták – útja során érte a halál, 1799. augusztus 29-én Valence-ban. Rómában eközben köztársasági kormányt alakítottak, az Egyházi Államot pedig kifosztották.

A bíborosi kollégium tagjainak zöme az osztrák fennhatóság alatt álló Velencébe menekült, itt értesültek VI. Piusz halálhíréről, s választották utódjául Barnaba Chiaramontit, aki VII. Piusz néven lépett Szent Péter trónjára. Koronázása – mely a velencei Szent György-templomban történt – után tért vissza az időközben felszabadult Rómába, ahova 1800. június 3-án érkezett meg. Az Egyház helyzete azonban még közel sem fordult szerencsésebbre: Franciaországban 1799. november 9-én államcsíny folytán Bonaparte Napóleon első konzul megdöntötte a Direktórium uralmát, és kezébe vette a hatalmat.

Napóleon valójában teljesen közömbös volt a vallással szemben, nem látott benne mást, csak eszközt politikai céljainak megvalósítására. Meg volt róla győződve, hogy Franciaország csak akkor lehet igazán nagyhatalom, ha az egyszerű nép katolikus marad. Valláspolitikájának tehát két célkitűzése volt: a vallási béke megteremtése és az Egyháznak az állam szolgálatába való állítása. Az Egyház és Franciaország viszonyát

tizenhét szakaszban rendező konkordátumot 1801. július 15-én írta alá Ercole Consalvi bíboros-államtitkár: e megegyezés visszaadta a még meglévő egyházi vagyont, a Katolikus Egyháznak uralkodó jelleget biztosított.

Napóleon hetvenhét, úgynevezett organikus cikkellyel egészítette ki a konkordátumot, amelyek a gallikán államegyház rendszerét tartósították – e lépése VII. Piusz tiltakozását váltotta ki. A pápa – annak reményében, hogy az organikus cikkelyek életbe léptetéséről lebeszélheti Napóleont – 1804-ben elfogadta az uralkodó meghívását Párizsba, hogy a Notre Dame-ban császárrá koronázza. A ceremónián Napóleon kikapta a pápa kezéből a koronát, és maga helyezte saját fejére, így fejezve ki, hogy a pápát a francia politika szolgálatába állította.

1808-ban Napóleon elfoglalta és Franciaországhoz csatolta az Egyházi Államot. Erre VII. Piusz kiközösítéssel válaszolt, amivel Napóleon nem sokat törődött: letartóztatta, és fogságba hurcolta a pápát. Eleinte Savonában tartotta házi őrizetben, majd Fontainebleau-ba vitette. Napóleon eközben elrendelte, hogy a bíborosok Rómából Párizsba helyezték át lakhelyüket, de közülük tizenháromat megfosztott méltóságától, mert nem voltak hajlandók második esküvőjén megjelenni.

VII. Piusz törhetetlennek mutatkozott. A császár, hogy a pápára nyomást gyakoroljon, 1811-ben nemzeti zsinatot hívott össze Párizsba, ám sikertelen oroszországi hadjárata után mégis a VII. Piuszsal való megegyezés felé hajlott: 1813-ban kicsikarta a pápától az úgynevezett fontainebleau-i konkordátumot. Napóleon kimerült hadereje már nem bírta megbirkózni az orosz–porosz szövetségesekkel, s nemcsak Olaszország, de maga Franciaország is kiszakadt hatalmi köréből. A lavina megindult, s mielőtt elsodorta volna őt és császárságát, kész volt hazaengedni a pápát, és Rómán kívül a trasimenói megyéket is visszaadta neki. A pápa azonban ragaszkodott teljes függetlenségéhez és állama csorbítatlan birtoklásához. Teljes jogú rehabilitációját Ferenc osztrák császártól kérte: neki írt levelében visszakövetelte mindazon jogait, hatalmát és teljes szuverenitását, melytől négy és fél éven át megfosztották.

I. Ferencnek több becsületbeli adóssága volt a pápával szemben. A veszített wagrami csata (1809) után nem állhatott ki a Szentatya mellett, most viszont békeközvetítőként annál inkább módjában állott. Késedelem nélkül tudomására is hozta Napóleon megbízottainak, hogy a szövetséges hatalmak sürgetik a pápai állam csorbítatlan helyreállítását, és VII. Piuszt teljes függetlensége elismerése mellett római székvárosába szándékoznak visszahelyezni. Az ellenkezésnek ekkor már nem volt értelme, így Napóleon 1813. március 25-én hazaengedte a pápát.

Az egyházfő kíséretére a Radetzky-huszárok magyar lovasszázadát rendelték, akik akkor az osztrák–francia határ mentén teljesítettek szolgálatot. Az Alpokon való átkelés nagyon megviselte VII. Piuszt, a hintóban zötykölődő pápát egy tiszt saját köpenyével takarta be. Egyes források szerint e huszártiszt nem volt más, mint a ráckevei Horváth János, akinek alakjáról Petőfi Sándor híres elbeszélő költeménye, a János vitéz fő-

hősét mintázta. A jelenet látható a Vatikáni Múzeum egyik freskóján is.

VII. Piusz hazatérének napját, május 24-ét Mária, a keresztények segítsége ünnepévé tette, magyar segítőit pedig soha nem feledte el. „Amikor a magyarság szenvedett, a pápák álltak mellette, az ő segítségükkel nyerte vissza hazánk a töröktől fővárosát és régi határait. Most pedig a magyar fegyverek oltalma alatt vonult be az Örök Városba négyéves rabsága után népének ujjongása közt VII. Piusz” – írta Kühár Flóris. Emlékül

Radetzky-huszárok a pápa kíséretében – Freskórészlet a Vatikáni Múzeumból a pápa zászlót adott a Radetzky-ezrednek. A zászló egyik oldalán a Boldogságos Szűz, a másikon két génusz – az egyik Rómát jelképezi, ez a magyar címet tartja, a másik, a Magyarországot jelképező génusz a pápai koronát emeli. A zászlón ez a felirat áll: „Ungariae Patronae Pium comitatis ad Urbem; O felix tanto Roma sub auspicio – Boldog vagy Róma, hogy érzed a Magyarok Nagyasszonyának oltalmát, ki Piuszt a Városba kísérte.” A zászlót Bécsben őrzik. Fotó: Diocesi di Torino; Agenzia Info Salesiana; Pinterest.com; Benke Zsuzsa, Magyar Kurír.

Boldog Gizella: Magyarország első koronás uralkodónője

Gizella, bajor hercegnő, Henrik bajor herceg és Burgundiai Gizella leánya volt. Körülbelül 980-ban született Bajorországban, Regensburgban, és gondos nevelésben részesült. 996-ban ment feleségül Istvánhoz, a későbbi első magyar királyhoz. A regensburgi Alte Kapelle egyik freskója az eljegyzésüket ábrázolja – a képen Gizella leendő férjénél csaknem egy fejjel magasabb.

szas mérlegelés után beleegyezett a házasságba – Szent Adalbert püspök rábeszélésére. Ő mutatott rá:

Istennek kedvesebb, ha egy nép megtérését segíti, mintha kolostorban él szemlélődő életet. Így Gizella lemondott korábbi tervéről, és életét felajánlotta – egy nép jövőjéért.

A tervezett frigyet nagynénje, Gerberga apátnő határozottan ellenezte. Nem értett egyet azzal, hogy fiatal, törékeny unokahúgát politikai érdekből a “barbár herceg” oldalára állítsák, még akkor sem, ha István már keresztény volt, és megígérte egész népe megtérítését.

Henrik herceg végül meghívta Istvánt Bajorországba, hogy személyesen is megismerhessék. A királyfi udvarias, őszinte viselkedése gyorsan elnyerte az apátnő rokonszenvét. A krónikák szerint még egy utolsó próbatételt is kiállt: Gerberga szándékosan halogatta a fiatalok találkozását, majd úgy rendezte, hogy István először a kolostorkertben pillantsa meg Gizellát, aki éppen térdelve imádkozott egy szobor előtt.

Amikor Gerberga rámutatott Gizellára, kíváncsi volt, miként viselkedik István. A magyar herceg letette fegyverét, csendben Gizella mögé lépett, meghajolt a szobor előtt, és mozdulatlanul várakozott, míg Gizella be nem fejezte imáját. E türelmes és alázatos gesztusával elnyerte Gerberga bizalmát – és kezét. Új hazájában Gizella a nagy európai keresztény uralkodónók sorába lépett. Veszprém lett otthona. A veszprémi püspök ettől fogva a magyar királynék gyóntatója, illetve a koronázásuknál a koronázó főpap is lett. A királyné számára külön koronát készítettek a magyar mesterek.

Gizella elsősorban városát igyekezett megszépíteni: székesegyházat építtetett, apácázárdát alapított, és részt vett az esztergomi és somlyóvásárhelyi zárdák létrehozásában is. A templomok felszerelését is ő szervezte: miseruhák, oltárterítők, liturgikus kellékek ezrei kerültek ki udvarhölgyei, apácái és saját keze alól. Kiválóan hímzett és varrt – még a Koppány elleni harcra induló István számára is ő készített két zászlót, Szent György és Szent Márton képeivel.

A koronázási palást is az ő keze munkája. A kor szokása szerint a templomi kelyheket és könyveket a püspökök biztosították, de a miseruhákat a királyi udvar kötelessége volt biztosítani. Gizella és segítői – bajor és magyar udvarhölgyek, valamint veszprémi apácák – évtizedeken át végezték ezt a feladatot. Egy-egy templom ötféle liturgikus színben (fehér, piros, zöld, lila, fekete) legalább egy-egy öltözetet kapott – ami összességében 1500–2000 miseruhát is jelenthetett.

Negyven éven át fáradhatatlanul szolgálta egyházát és népét. A későbbi királynék is követték példáját: a koronázási szertartás része lett, hogy a királyné néhány öltéssel maga is hozzájárul a koronázási palást hímzéséhez.

Gizella példás feleség volt. A házastársakat kölcsönös tisztelet, gyengédség és mély megértés jellemezte. Sokszor elkísérte férjét országjáró útjaira, és mindig kész volt a segítségnyújtásra. Szívét és kezét megnyitotta a szegények előtt, jószívűsége legendássá vált.

A krónikák magasztalják ártatlanságát, vallásosságát, szelídségét, bőkezűségét, jótékonyságát és vendégszeretetét. Szent Imre fiuk halála után egyre inkább visszavonult. István halálát követően teljesen Istennek szentelte életét. Anyai és hitvestársi fájalmát hősieen viselte.

A szentek rendkívüli jellemének kialakulásához sokszor szenvedés vezet – Gizella életében sem volt ez másként. Kezdetben az új haza idegensége, majd gyermekei és férje elvesztése, később pedig méltánytalanságok sora érte. Péter király és Aba Sámuel is igazságtalanul bántak vele: megfosztották javai-

tól, sőt fogságba is vetették. Azzal az ürüggyel, hogy beszámíthatatlan, gondnokság alá helyezték, mivel özvegsége alatt még bőkezűbben gyakorolta jótékonyágát.

Előbb magyar nemesek szabadították ki Péter fogságából, majd bajor lovagok mentették meg Aba Sámuel börtönéből, miután Pétert újra trónra segítették.

Gizella mindvégig türelemmel viselte megpróbáltatásait. Végül, 48 év múltán visszatért szülőföldjére, Bajorországba. Ott valóra váltotta ifjúkori álmát: Passauban belépett a bencés apácák kolostorába, amelyet bátyja, Szent Henrik alapított. Két év múlva apátnő lett.

Egyes magyar történészek szerint Gizella Magyarországon, Veszprémben halt meg, ezzel szemben a német hagyomány szerint Passauban, a Niedernburg templomban temették el. A sírfelirata 1095-öt jelöli meg halála évének.

Halála után kultusza gyorsan kialakult, ám ünnepe nem került be a magyar liturgia propriumába. 1975 áprilisában a passauai püspökség beadvánnyal fordult a Szentszékhez, kérve, hogy engedélyezzék saját könyörgés alkalmazását ünnepén. A kérésnek helyt adtak – a válaszlevélben Gizellát *Sancta Gisela* néven említik.

Kétszáz évvel ezelőtt Firmian passauai püspök hajlandó lett volna átadni a királyné földi maradványait veszprémi kollégájának, ám a politikai helyzet és a püspökök halála miatt ez nem valósult meg.

Talán még ma sem késő. Itt az ideje, hogy a magyar nép első szentéletű királynéját sajátjának tekintse. Hiszen 42 éven át élt közöttünk. Értünk. /Szerző: szerk 2025. május 7. Szentek élete./

Áldozócsütörtök

Ascencio Domini- a húsvét utáni hetedik vasárnapon ünnepeljük, hogy kereszthalála és feltámadása után negyven nappal a mennybe ment Krisztus Urunk.

Áldozócsütörtök vagy áldozónap húsvét után a negyvenedik nap: ekkor zárult a húsvéti szentáldozás ideje. Ebből ered az ünnepnap **egyedülálló magyar neve: áldozócsütörtök.**

Urunk mennybemenetelét az ősegyház a IV.-századig a Szentlélek eljövételével együtt pünkösdkor ünnepelte. Ekkortól a Szentírásból ismert negyvenedik napra került.

A középkori áldozócsütörtök hazai liturgikus világából a szakrális hagyomány sok kincset megőrzött az utókornak. Az Érdy -kódex késő középkori magyar nyelvemlék, a legbecsesebbek egyike. Ebben **áldozónap, moldvai csángó népünknel: isz pász.** Jézus mennybemenetelének ünnepe. Több régi templom búcsúnapja, köztük a **kecskeméti nagytemplom is.**

A korabeli feljegyzésekből tudjuk, hogy a középkorban az egyház ezen a napon a liturgiában megjelenítette az eseményt. Míse közben a feltámadt Krisztus szobrot kötelekkel felhúzták a mennyezetig, közben szekvencia gyanánt az angyalok, azaz a deákok kara párbeszédes formában **latinul énekelt.**

Annak emlékezetére, hogy Jézus tanítványait kivezette az Olajfák hegyére, e napon mind a keleti, mind a nyugati egyházban körmenetet tartottak. Utána áldomást ültek. Ennek a megemlékezésen túl, bizonyára könyörgő jellege is volt: a megnyílt menny különös áldásának elnyerése.

A Szeged-alsóvárosi gazdák, ezen a napon lobogók alatt felvonulva misét szolgáltattak, hogy bő termésük

legyen. Ez a szokás a középkorban a **kalocsai egyházmegyében** is biztosan élt.

Feljegyezték a **Sajómentén** olyan hagyományt, hogy miután Jézus a déli órákban ment föl a mennyekbe, a déli harangszóra százával siettek vissza a hívek a templomba, hogy e- percben az Úr Jézust imádva mintegy utána küldjék legfontosabb kéréseiket az ég felé. Úgy vélik ugyanis, hogy Jézus után a mennyország egy órára nyitva marad. Végül a dicsőséges olvasót imádkozzák.

Dusnok katolikus rác asszonyai fölkeresik a temetőt, és ki-ki magában imádkozik, hogy halottjai Krisztus nyomán az égbe jussanak.

Székesfehérváron az öregek áldozócsütörtökön, ha meghallották a déli harangszót, a szabad ég alatt imádkozták el az Úrangyalát, mivel úgy vélték, hogy ilyenkor kérésüket maga az égbeszálló Krisztus viszi az Atyaisten trónjához.

Szent Ágoston így elmélkedik Krisztus mennybemeneteléről:

Ki az, aki fölmegy? Ugyanaz, aki leszállt. Azért szálltál le Uram, hogy meggyógyíts, azért szálltál fel, hogy felemelj. Ha magamtól emelkedem fel, elesem, de ha te emelsz fel, sértetlen maradok.....

Neked, aki feltámadsz ezt mondom: Uram te vagy a reménységem: neked, aki a mennybe szállsz: Te vagy az én menedékem.

Weninger Antalné

Urunk mennybemenetele

A húsvét utáni negyvenedik napon ünnepeltük Krisztus mennybemenetelét.... Alapvetően nem egyszerű megérteni, miért kell örülnünk annak, hogy Krisztus már nincs itt velünk a földön. A könnyörgés ezt kéri a mennyei Atyától: „hadd ujjongjunk szent örömmel, és hadd vigadjunk gyermeki hálaadással, mert szent Fiadnak, Krisztusnak mennybemenetele a mi fölemelkedésünk”. Krisztus semmit nem önmagáért tesz, minden egy nagy terv része: az üdvtörténet eseménye. A mai ünnep sem pusztán azért öröm, mert Krisztus végre hazatérhet az atyai házba, hanem mert emberségünket is magával viszi. A középkorban sok katedrálisban ilyenkor egy nagy kosárba állították a püspököt, s úgy emelték fel a magasba: láthatóvá tették, hogy nemcsak Krisztusról van itt szó, hanem az emberről is. Felemeli, magával viszi emberségünket Krisztus. Az éden, ahonnan az ősbűn után kizártak bennünket, újra megnyílik számunkra Krisztusban. Ahogyan a könnyörgés fogalmaz: meghívást kaptunk reménységben. Isteni erény a remény: ez teszi készséggé akaratumkat arra, hogy megtéve mindent, ami üdvösségünkhöz szükséges, bizalommal várjuk Isten segítségét, amelylyel eljuttat természetfölötti végső célunkhoz, önmagához. Látjuk már, hogy nemcsak egyszerű ünnep ez, hanem feladatokat is ad nekünk: cselekednünk kell üdvösségünkért. Az Apostolok Cselekedetei mai részében azt olvassuk, hogy az apostolok együtt vannak még Jézussal, engedelmeskednek neki, majd közösen figyelik az égbe felszálló Krisztust. A keresztények életében különleges fontosságú a közösség, amelynek alapja a feltámadt Krisztus. Ennek a közösségnek pedig meg kell tanulnia, hogy fontos alkalmakkor egy

irányba tekintsen: az ég felé, illetve felismerje az angyalokat, Isten hírnökeit, akik segítenek az események megértésében. Nem szabad feladni a közösségeinket, elmenekülni azokból, távolságot venni, magánzónak lenni. Kísértések ezek, amelyek rombolják a lelkünket, és hiteltelenné tesznek minket. Minden tagnak, előljárónak, hívőnek újra és újra meg kell küzdenie a közösségért: gyermeki hálaadással kell néznünk a helyünket, és elfogadnunk azt, de nem belekeserednünk. A csodálkozás lehet a kulcs, ami segíthet frissíteni magunkat, elhatározásunkat, döntésünket a közösség mellett. Éppen a közösségi élet helyes megélésére figyelmeztet ma bennünket Szent Pál apostol az efezusi levélben: „viseljétek el egymást szeretettel”. Milyen jó, hogy ilyen reális az apostol! Nem azt mondja, hogy boruljatok egymás nyakába, és egymást ölelgetve dicsérjétek az Urat! Nem! Annyit kér csak: „viseljétek el egymást szeretettel”. Persze, van, amikor már ez is nehéz. De azért mégiscsak emberibb: nem kell mindig szólnunk mindenért, nem kell nevelni a másikat, kijavítani, lenyomni – viselni kell. Neki is lehet rossz napja, nehezebb a természete. Meg egyébként is, miért hisszük, hogy minket olyan egyszerű elviselni, és együtt élni velünk? Legyünk érzékenyek a másokra is: vegyük észre, hogy esetleg mennyit szenved tőlünk! Az evangéliumban a nagy missziós parancsot olvassuk és azt, hogy munkájukban együtt dolgozik az Úr a tanítványokkal, így lesz az sikeres. Sokféle jelet ígér Krisztus a tanítványoknak, de talán az „új nyelv” az, ami ma is igazán jel lehet: szépen, megértően, odafigyelően hallgatni a másikat, és ugyanígy válaszolni is, a szeretet nyelvével. Emberi természetünk a mennybe kapott meghívást: készítsük magunkat erre, és igyekezzünk már itt, a földön megvalósítani ebből valamit. Forrás: Adoremus liturgikus kiadvány, Napi útravaló májusban, Sárai-Szabó Kelemen OSB győri perjel.

A Szentlélekről

A keresztény hitben a Szentlélek nem valamiféle személytelen erő, hanem a Szentháromság harmadik személye, akinek tevékenysége átfogja a teremtést, az üdvösségtörténetet és az egyház mindennapos életét. Míg az Ószövetségben Isten Lelke – a rúakh – leginkább prófétai ihletként jelenik meg, Jézus Krisztus tanításai radikálisan elmélyítik, és személyes szintre emelik a Lélekről alkotott képet. A Fiú kinyilatkoztatása nélkül a keresztény pneumatológia (Szentlélektan) csupán széttöredezett töredékekben maradna ránk. Jézus azonban olyan narratív keretet ad, amely a Lélek működését a megtestesüléssel, a megváltással és a misszióval szoros egységbe foglalja. A János-evangélium búcsúbeszédeiben Jézus a „másik Pártfogó” (görögül *paraklétosz*) eljövételét ígéri, aki örökre az övéivel marad (Jn 14:16-17). A „másik” kifejezés arra utal, hogy a Pártfogó Jézushoz hasonlóan személyes, mégis megkülönböztethető a Fiútól, amivel Jézus már a Szentháromság belső életébe enged betekintést. A „marad” ige – a János-teológia kulcsszava – hangsúlyozza a Lélek állandó, nem csupán átmeneti jelenlétét. Ugyanebben a szakaszban Jézus kijelenti, hogy a Paraklétosz „mindent megtanít” és „emlékeztet” az ő szavaira (Jn 14:26). Ez a mondat hermeneutikai alapot nyújt a keresztény teológia számára: a dogmatikai gondolkodás nem öncélú spekuláció, hanem a Lélek által éltetett, Krisztusra irányuló emlékezés. Jézus rávilágít, hogy a Lélek nem magát állítja középpontba, hanem „tanúságot tesz rólam” (Jn 15:26), vagyis a Lélek missziós orientációja Krisztus-központú.

A Jn 16:7-15 szakasz különösen paradox módon állítja, hogy Jézus távozása „hasznos” a tanítványoknak, mert csak így jöhet el a Pártfogó. A Lélek hármass „leleplező” szolgálata – bűnről,

igazságról és ítéletről – prófétai-kritikai dimenziót ad a krisztusi üzenetnek: a Lélek kimozdítja a világot önigazultságából, és az isteni igazsághoz konfrontálja.

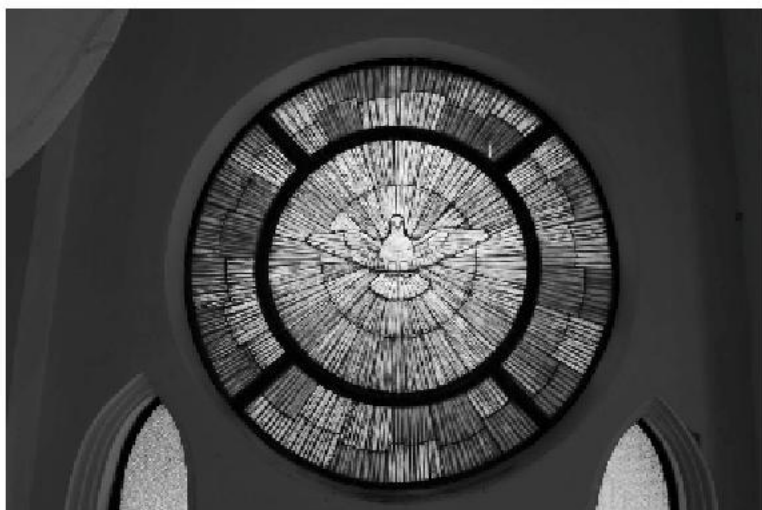
A Nikodémusszal folytatott dialógusban Jézus az újjászületést a „vízből és Lélekből” való születéshez köti (Jn 3:5-8). A Lélek itt a létformáló újjászületés princípiuma, nem pedig valamiféle kultuszi kiegészítő. A „szél fúj, amerre akar” képe azt fejezi ki, hogy a Lélek szabadsága nem korlátozható emberi struktúrákkal; a Lélek szuverén mozgása alakítja az emberben az isteni életet. Jézus messiási identitását is a Lélekkel kapcsolja össze: amikor a názáreti zsinagógában felolvassa Ézsaiás próféta szavait – „az Úr Lelke van rajtam” –, önmagára alkalmazza az ígéretet (Lk 4:18-19). A feltámadás után pedig a Lélek a misszió motorja marad: „erőt kaptok, amikor eljön rátok a Szentlélek, és tanúim lesztek... a föld végső határáig” (ApCsel 1:8). Ugyanez a trinitárius perspektíva jelenik meg a missziós parancs keresztségi formulájában: „az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében” (Mt 28:19), amely a hit továbbadását a pneumatológia keretébe ágyazza. Jézus tanításának egyik leg súlyosabb kijelentése szerint a Szentlélek elleni káromlás „örök bűn” (Mk 3:28-29; Lk 12:10). A figyelmeztetés a Lélek szentségére világít rá: aki tudatosan és végérvényesen elutasítja a Lélek tanúságtételét, elzárja magát az isteni irgalomtól. Ezzel Jézus nem csupán a Lélek befogadására bátorít, hanem annak következményeit is felvázolja, ha valaki elutasítja a Lelket. A feltámadott Krisztus megjelenésekor „rálehel” az apostolokra és így szól: „Vegyétek a Szentlelket!” (Jn 20:22). A lehelet e gesztusa a Ter 2:7 teremtéstörténeti motívumát idézi, mintegy új teremtést indítva az egyház születésével. Ugyanezzel a mozdulattal Jézus bűnmegebocsátó hatalmat ad a tanítványoknak (Jn 20:23), ami a megbékélés szolgálatát is a Lélek erejéhez köti.

A Lukács-evangélium szerint az Atya „Szentlelket ad azoknak, akik kérik tőle” (Lk 11:13). E kijelentés egyetemes dimenzióban láttatja a Lélek ajándékát: nem korlátozza sem kultusz, sem hierarchia, hanem az Atya nyitott keze minden kérő felé. A pünkösdi ígéret – „minden testre” kiárad a Lélek – itt világosan visszhangzik. Jézus tanítása a Szentlélekről dinamizmust teremt jelen és jövő, egyén és közösség, kegyelem és felelősség között. A Lélek egyszerre örökké velünk maradó Paraklétoz, Krisztusra emlékeztető Tanító, a világ bűnét leleplező Prófétai Bíró, újjászületést és missziós erőt adó Életadó és sérthetetlenül Szent jelenlét. E sokrétű kinyilatkoztatás a huszonegyedik századi egyház számára is világos útmutatás: a hit nem statikus dogma, hanem a Lélek által folyamatosan megújított és a világ sebeit gyógyító kapcsolat Krisztussal. Így valósul meg a megígért kegyelem, hogy a tanítványok „nem maradnak árván” (Jn 14:18).

A katolikus pneumatológia modern kibontakozását jól nyomon lehet követni a pápai megnyilatkozásokon keresztül is. A sort XIII. Leó nyitotta, amikor *Divinum illud munus* kezdetű enciklikájában (XIII. Leó pápa, 1897, *Divinum illud munus* [Encyclical], Vatican.va) elsőként szentelt teljes körlevelet a Szentléleknek. Ebben hangsúlyozta a Lélek „bennlakását”, vagyis azt a bensőséges és maradandó jelenlétet, amely a megigazult hívőt Isten templomává teszi, és buzdított a pünkösödöt megelőző kilenced elterjesztésére, hogy az Egyház „újra fellángoljon a tűz által, amely egykor az apostolokat lángra lobbantotta”.

A 20. század közepén XII. Pius *Mystici Corporis Christi* enciklikája (Pius XII, 1943, *Mystici Corporis Christi* [Encyclical], Vatican.va) a Szentlélek működését az egyháztan középpontjába állította azzal a klasszikussá vált tétellel, hogy „a Szentlélek úgy él az Egyházban, ahogyan a lélek él a testben”. Ez az analógia a Lélek egységteremtő és életerőt közvetítő szerepét hangsúlyozta, miközben teológiai alapot adott a hierarchia és a karizmák közti harmonikus viszony megfogalmazásához.

Amikor XXIII. János 1961-ben egyháztörténeti jelentőségű döntéssel összehívta a II. Vatikáni Zsinatot, *Humanae Salutis* apostoli konstitúciójában (John XXIII, 1961, *Humanae Salutis* [Apostolic Constitution], Vatican.va) arra kérte a híveket, hogy könyörögjenek egy „új Pünkösödért”, ezzel egyértelművé

téve, hogy a zsinati megújulást elsősorban nem szerkezeti reformoktól, hanem a Szentlélek szabad és megújító működésétől várja. A zsinati folyamat során ez a pneumatológiai horizont végig meghatározó maradt. A zsinat utáni evangelizációs lendületben VI. Pál pápa apostoli buzdítása (VI. Pál pápa, 1975, *Evangelii nuntiandi* [Apostolic Exhortation], Vatican.va) kijelentette, hogy „a Szentlélek az evangelizáció elsődleges cselekvője”, világossá téve: sem stratégia, sem retorika nem lehet hatékony, ha hiányzik az a Lélek, aki a hallgatók szívét fogékonyá teszi Krisztus

örömhírére.

II. János Pál pápa átfogó teológiai szintézist adott enciklikájában (II. János Pál pápa, 1986, *Dominum et vivificantem* [Encyclical], Vatican.va), ahol a Lélek, mint „*Dominum et vivificantem* – Úr, aki éltet” jelenik meg az Egyházban és a világban. A dokumentum a modern ember félelmei és reményei – technicista redukció, erkölcsi relativizmus, egzisztenciális bizonytalanság – fényében mutatja be a Lélek szabadságot és reményt ajándékozó működését, aki leleplezi a bűn struktúráit és utat nyit a kiengesztelődés felé.

XVI. Benedek pápaságának első pünkösdi homíliája (XVI. Benedek pápa, 2006, June 4, *Homily for the Solemnity of Pentecost*, Vatican.va) Sinai hegyét és Pünkösöd eseményét állította párhuzamba, rámutatva, hogy a Lélek „a misszió igazi főszereplője”, aki Bábel szétszórtságát legyőzve egységet teremt a népek között. A homília hangsúlyozta, hogy a Lélek nem csupán karizmatikus élmény, hanem a hitletétemény őrzője és értelmezője is, aki az egyházban megőrzi Krisztus tanításának frissességét.

Ferenc pápa programadó apostoli buzdítása, (Ferenc pápa, 2013, *Evangelii gaudium* [Apostolic Exhortation], Vatican.va) a Lélek missziós dinamizmusát állítja középpontba: a Szentlélek „az egyház állandó újdonságának forrása”, aki örömet fakaszt és kreativitást szabadít fel minden evangelizációs folyamatban, s véd attól, hogy az Egyház önmagába zárkózzon.

Ezt a perspektívát erősítette meg a 2024. május 19-i pünkösdi homília is (Ferenc pápa, 2024, May 19, *Homily for Pentecost*, Vatican News), amelyben a pápa arra bátorított, hogy „nem vagyunk egyedül; a Szentlélek ereje és szelídsége kísér minket”, ezért elengedhetjük a félelmet, és rábíthatjuk magunkat a Lélek teremtő fantáziájára, amely képes túlhaladni emberi korlátainkat.

E pápai dokumentumok világosan kirajzolják a katolikus pneumatológia dinamikus folytonosságát: XIII. Leó a személyes bensőségességet, XII. Pius az egyházi „test-lélek” analógiát, XXIII. János a zsinati megújulás nyitottságát, VI. Pál és Ferenc pápa a missziós távlatot, II. János Pál a világ felé forduló párbeszédet, XVI. Benedek pedig a Lélek és igazság kapcsolatát emelte ki. Együttesen azt mutatják, hogy a Szentlélek – mint az Egyház életadó Ura – minden korszakban friss erővel képes megújítani a hívők közösségét és küldetését a világ felé. Lejegyezte:

Dr. Makkos Nándor

Gyermekoldal

" Így beszél az isteni .....

Alkotó munkája elején teremtett engem az Úr." Péld 8,22

	Ú	Z	A
	T	Ö	S
	Á	N	Y
	Á	P	A
	R	Á	C
	R	D	Ö
	Z	É	P
	Z	Ó	L
	D	E	N
	I	D	A

Próbáld kitalálni, hogy az üres kockákba milyen betűt kell írnod, hogy értelmes szavakat kapjál! Meghatározás helyett néhány szót megrajzoltunk. Ha mindent jól írtál be, függőlegesen kialakul a cím idézet hiányzó szava.

5

Diglicsné Kerekes Rita

Historia Domus

Zsinatolás

Szent István egyházközségünk Megújulási- és Evangelizációs kérdőívvel szeretné a híveket megszólítani, bevonni a közös gondolkodás támogatására, a meglátások felszínre hozására. A kérdőívek kitöltése önkéntes. A megadott javaslatok szabadon felhasználhatók. A kérdőíven szereplő személyes adatok kizárólag a plébániai megújulással kapcsolatos felmérés céljából használható. A megadott személyi adatok az adatvédelmi szabályok szerint bizalmasan történik, harmadik fél számára, nem adható ki, és a felmérés lezárásával törlésre kerül. Az összegzésről a következő ünnepkör egyházközségi újságban visszatérünk. Az előkészítő munkákért külön köszönet a **Rozsnyói és Hartmann** családnak. *Áldásos munkájukat továbbra is segítse az Úr!*

Tavaszköszöntő Hangverseny:

„2025.05.17.-én a Tavaszi Szél Népdalkör és a Kereki Nótások mellett, tehetséges ifjú zenészek is részesei voltak a Római Katolikus Templomban megrendezésre került Tavaszköszöntő Hangversenynek. Ezúton is köszönjük a fellépő népdalköröknek, valamint a Móra Ferenc Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola zeneiskolai növendékeinek és felkészítő tanáraiknak a csodálatos zenei élményt!”

Hittanversenyen Egyházközségünk diákjaival

A Kalocsa- Kecskemét Főegyházmegye, megyei döntő hittan versenyén Mélykúton voltunk május 24-én szombaton. Az 5-6 korcsoportban: **A Betlehemi csillagok csapata, a III. Helyezést érte el. Tagjai: Jakubik Hanna, Sági Katalin, Kürtösi Gábor**

A 7-8-os korcsoportban: **A Jézus tanítványai csapat az I Helyezést érte el. Tagjai: Borbély Petra, Gulyás Zoltán, Pál Zsombor** Szívből gratulálok minden versenyzőnek, nagyon nagy örömet szereztek! Köszönöm a gyerekek lelkesedését, szorgalmát, kitartó munkájukat. Valamint köszönöm a szülők támogatását. A középiskolásoknál egyéni versenyben a 11-12-es évfolyamban **Langmajer Dóri** I. Helyezést ért el. Szívből gratulálunk Dórinak is. Szeretettel: **Szabóné Mozsárik Györgyi** hitoktató. *Az Egyházközség nevében is gratulálunk a diákoknak és az őket felkészítő hitoktátónak.*

A lábmosás szertartása

A nagycsütörtöki Szent Liturgia része a lábmosás szertartása, amelynek során a pásztor megmossa tizenkét hívő lábát. Kerekegyházán Norbi atya megmosta tizenkét egyháztanácsos lábát, köztük az enyémet is. Ez a szertartás felidézi, miként mosta meg Jézus tanítványai lábát az utolsó vacsora estéjén, felhívva ezzel az apostolok figyelmét a szolgálat fontosságára. Amint Jézus viselkedése teljesen felforgatja a dicsőség, a megbecsültség emberi mércéit, illetve a hatalmi hierarchiát, úgy éreztem magam én is, hogy most valami teljesen a feje tetejére állt. S amint Péter kérdezte Jézust: Uram, Te mosod meg az én lábamat? Ugyanezt gondoltam én is magamban. Hiszen Isten szolgája lehajol hozzám, a porszemhez, s példát ad szeretetből, hogy ugyanígy hajoljak le én is minden emberhez.

„Aki első akar lenni köztetek, legyen mindenkinek a szolgája!” -mondja Jézus és példát is mutat. Tehát, Jézus követése mindenképp halállal jár, ha nem is feltétlenül mártíromsággal, de bizonyosan meg kell halni annak a váagnak, hogy első legyünk és uralkodjunk másokon. Na ez az, ami igazán megrendítő ebben az egyszerű szertartásban, s bár nem tudjuk szavakba önteni, de lelkünk mélyén pontosan érezzük ennek súlyát.

Egyházközségi hírek

Esküvők:

Katona Dávid- Kövecses Lilla, Tóth Gábor- Harmath Zsófia, Bujdosó Gábor, Tordai Kitti.

Vadál Dominik- Német Ágnes, Urbán Norbert- Gazsi Bianka, Szabó Ferenc- Lustyák Rebeka.

Keresztelők:

Cári Hunor (Cári István- Szőke Eszter), Kovács Flórián (Kovács Dávid István- Dékány Dóra), Deák Csongor (Deák Balázs- Főglie Dóra), Zakar András (Zakar András- Jakubik Antónia), Rajcsányi Hunor (Rajcsányi György- Nagy Vivien Csilla), Szabó Lili (Szabó Attila- Varga Anita), Valkai Bence (Valkai Norbert- Gyurgyik Fanni), Bene Nóra (Bene Bálint- Ferencz Zsófia), Pulai Alina Zoltán- Seffer Anita).

Keresztelők: Kunadacs

Szél Gréta (Szél Róbert- Kollár Klaudia).

Elhunytak:

Szabó László, Peregi Mihály Györgyné (Farkas Katalin Zsuzsanna), Aszódi Sándorné (Regedei Irén), Solymos Margit. Hugyecz Róbert, Farkas József, Farkas Zoltán.

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotó:** Ruskó Norbert atya, Dulné F Zsuzsanna, Kaldenekker Olivér, Kerekes Rita, Dr. Makkos Nándor, S Nagy Attila és Judit, Oreskó Imre és Tünde, Rozsnyói család, Szabóné Mozsárik Györgyi, Szegedi Borbála Weningerné Csilla. **Szerkesztés:** Oreskó Imre, Sztaskó Roland. Nyomdai kivitelezés: Andrassy Írószer

Két keréken az Úr felé.

A "REMÉNY" JUBILEUMI SZENTÉVBEN A SZENT KAPUHOZ.

Vodica Máriakert Kegyhely tó, Motoros zarándoklat 2025.05.24"

Keresztény motoros zarándoklaton vettünk részt, /Hercegszántó, Vodica-Máriakert/ Geszler Péter Kiskunfélegyházi főplébános szervezésében, amelyre Norbi Atya is meghívta a Kerekegyházi keresztény motorosokat. Ezen mi három motorral, négy fővel vettünk részt.

Imával kezdve és reménnyel szívünkben gurultunk Kiskunfélegyházára, ahonnan közösen indultunk az ott összegyűlt motoros testvéreinkkel a Szűzanyához. Csodaszép időben boldogan örömmel motoroztunk a kegyhely felé. Számomra még nagyobb lett az öröm mikor megérkeztünk és megláttam, mennyi „motorkerékPálos” testvérem van már ott, akikkel együtt szoktuk felkeresni a különböző kárpát medencei zarándok helyeket. A nagy örömködést követően közös Szentségimádás és Rózsafüzér imádság következett.

De még ekkor sem ért véget a lelki töltődés, mert az Atyák bemutatták a legszentebb áldozatot, a Szentmisét, amelyben szívhez szóló prédikációt hallgathattunk meg. Ezt követően együtt gurultunk az összes ott lévő motorossal a Bajai belvárosi templomhoz. Itt aztán

bőséges, motor és motoros áldást kaptunk. Megtöltöttük még a motoros dobozainkat is áldással, majd hála telt szívvel indult mindenki az otthona felé.

ISTENNEK LEGYEN HÁLA EZÉRT A SZÉP NAPÉRT.

S Nagy Attila

Tavaszköszöntő Hangverseny a kerekegyházi Római a Katolikus Templomban
2025.05.17 /részletek 25. oldal/

Kereki Nótások

Tavaszi szél népdalkör